

# МАКСИМУМ РАЙД

АНГЕЛСКИЯТ  
ЕКСПЕРИМЕНТ

**ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН**

Превод от английски Александър Маринов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Maximum Ride: The Angel Experiment*  
Copyright © 2005 by SueJack, Inc.

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,  
New York, New York, USA. All rights reserved

*Превод* Александър Маринов  
*Редактор* Вида Делчева  
*Коректор* Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“  
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9  
[www.egmontbulgaria.com](http://www.egmontbulgaria.com)

Отпечатано в „Дедракс“ АД, София, 2014  
ISBN 978-954-27-1147-6

*На Дженифър Рудолф Уоли, Хадли, Грифин и  
Уайът Зенгуил  
Габриел Шарбоне, Монина и Пиера Варела,  
Сузи и Жак  
Мери-Елън и Андрю  
Карол, Бриджит и Мередит  
Летете, мили мои, летете!*

## **До читателите:**

Идеята за „Максимум Райд“ идва от две по-стари мои книги – „Когато вятърът задуха“ и „Къща край езерото“, в които също се появява героиня на име Макс, която избягва от доста страховитото Училище. Но приликите свършват до тук.

## ВНИМАНИЕ!

Ако намерите куража да зачетете  
тази история, ставайте част от  
Експеримента. Знам, че звучи  
загадъчно, но за момента не мога  
да кажа повече.

— Макс

# ПРОЛОГ

Поздравления. Фактът, че сте зачели това, ви приближава с гигантска крачка до шанса да оцелее до следващия си рожден ден. Да, вие, които разгръщате страниците на тази книга. Не я оставяйте. Сериозна съм като смъртта – може би животът ви зависи от това.

Това е разказ за мен и за моето семейство, който спойно би могъл да бъде и разказ за вас. Описаното засяга всички ни, повярвайте.

Досега не съм правила подобно нещо, затова се хвърлям с главата надолу. Вие се постарайте да не изоставате.

И така... Аз съм Макс. На четиринайсет години съм и живея със семейството си – пет хлапета, с които нямам кръвна връзка, но определено са моето семейство.

Ние... ами, ние сме просто удивителни. Дано не звучи като самохвалство, но досега не сте виждали такива като нас.

Казано накратко, ние сме страхотни, върховни, убийствено яки – но в никакъв случай „обикновени“. И шестимата – аз, Зъба, Иги, Ръч, Газопровода и Ейнджъл – сме целенасоченото творение на най-отвратителните и извратени „учени“, които можете да си представите. Ние бяхме експеримент. И след него човешкото в нас беше само 98 процента. Останалите 2 процента са решаващи, повярвайте.

## ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

Израснахме в научна лаборатория затвор, наричана Училището, заключени в клетки като лабораторни плъхове. Удивително е, че изобщо можем да мислим и говорим. А всъщност можем толкова повече.

Обектите от един друг експеримент в Училището също успяха да преживеят невръстната възраст. Те са свирепи хищници – отчасти хора, отчасти вълци. Известни са като Заличителите. Силни, хитри и трудни за подчинение. Изглеждат като хора, но при желание могат да се преобразят във вълкочовеци – с козина, остри зъби и нокти. В Училището ги използват за пазачи, охранители и... екзекутори.

За тях ние сме шест движещи се мишени, при това разумни, което превръща лова в истинско забавление. Накратко, искат да ни прегризат гърлата. И да се уверят, че светът никога няма да научи за нас.

Аз обаче нямам намерение да изчезна. И затова пиша *на вас*.

Тази история може да бъде и за вас или за вашите деца. Ако не днес, то скоро. Затова, моля ви, наистина ви моля, отнесете се към думите ми сериозно. Рискувам всичко, което имам в живота си, за да ви разкажа... *защото трябва да знаете*.

Продължавайте да четете – и не позволявайте на никого да ви попречи.

Макс. И семейството ми: Зъба, Иги, Ръч, Газопровода  
и Ейнджъл.  
Добре дошли в нашия кошмар.

**ЧАСТ ПЪРВА**

*ЯТОТО  
СЕ ВДИГА*



Интересното, когато си изправен пред неизбежна смърт, е, че приоритетите ти изведнъж се променят. Да вземем за пример настоящия момент.

*Бягай! Бягай, по-бързо! Знаеш, че можеш.*

Вдишах три пъти. Мозъкът ми работеше на пълни обороти. Надпреварвах се за живота си. Единствената ми цел беше да избягам. Всичко останало нямаше значение.

Шипките пред мен раздираха зверски ръцете ми? Голяма работа.

Острите камъни, кривите коренища и заострените пръчки осакатяваха босите ми крака? Няма страшно.

Дробовете ми се пръскаха от недостига на въздух? Можех да се справя.

Стига само да успееш да увеличи максимално разстоянието между себе си и Заличителите.

Да, Заличителите. Мутанти – полухора полувълци, обикновено въоръжени, винаги кръвожадни. А в момента – преследващи мен.

Виждате ли? Приоритетите наистина се променят.

*Бягай. По-бърза си от тях. Можеш да надбягаеш всички.*

Досега не бях стигала толкова далеч от Училището. Нямах представа къде съм, но въпреки това ръцете ми подскачаха като бутала край тялото, краката препускаха през храсталака, а очите ми трескаво оглеждаха пътя напред в полумрака. Можех да ги надбягам. Щях да намеря открито

## ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

пространство с достатъчно място, където да...

*О, не. О, не.* Между дърветата се понесе чудовищният вой на псета, надушили дирята, и на мен ми призя. Можех да надбягам всяко човешко същество – с всички ни беше така, дори с Ейнджъл, а тя е само на шест. Но не можехме да се изплъзнем на голямо куче.

*Псета, псета, далеч от мен, искам да оживея поне още ден.*

Щяха да ме настигнат. Пред мен гората като че просветляваше... Поляна? *Дано, дано...* Една поляна би спасила живота ми.

Спуснах се между дърветата. Гърдите ми се повдигаха, а кожата ми бе плътно покрита с тънък слой пот.

*Да!*

*Не... О, не!*

Трябваше да спра на мига – размахах ръце и забих пети в каменистата земя.

Не беше поляна. Бях се озовала на *върха на скала*, която спускаше каменната си снага към невидимата земя на сто-тици метри под мен.

Гората зад гърба ми беше пълна с насъскани ловни кучета и с обезумели въоръжени Заличители.

И двете възможности бяха ужасни.

Кучетата залаяха бясно. Бяха открили плячката си: *моя милост.*

Надникнах в бездънната пропаст.

Всъщност имах само една възможност. Ако бяхте на мое място, и вие щяхте да постъпите така.

Затворих очи, разперих ръце и... се отпуснах в нищото отвъд ръба на скалата.

Заличителите се развикаха гневно, а лаят на кучетата доби истерична нотка... Не след дълго чувах единствено вятъра, който свиреше в ушите ми.

За миг ме обзе необяснимо спокойствие. Усмихнах се.

## МАКСИМУМ РАЙД: АНГЕЛСКИЯТ ЕКСПЕРИМЕНТ

След това поех дълбоко въздух и разперих криле – възможно най-рязко и бързо.

С размах от триста и деветдесет сантиметра, бледожълти, на бели ивици и тук-там с кафяви петънца, подобно на лунички. Щом уловиха въздушната струя, нещо внезапно ме дръпна рязко нагоре, все едно бях отворила парашут. *Ох!*

*Да запомня: да не разпервам криле рязко.*

Стиснах зъби и замагнах с всички сили. Вдигнах криле нагоре, после замагнах още веднъж.

Боже мой, та аз *летях* – както винаги съм мечтала.

Забулените в сянка скали под мен се отдалечиха. Със смях се насочих нагоре. Усещах напрежението в мускулите си, чувах свистенето на въздуха в маховите ми пера<sup>1</sup>, а вятърът вече беше изсушил потта по челото ми.

Зарях се нагоре покрай скалния отвес, пред очите на озадачените хрътки и разпенените Заличители.

Един от тях, с покрито с козина лице и заострени зъби, вдигна оръжието си. На разкъсаната ми нощница заигра светеща червена точица. *Не днес, глупако* – помислих си и рязко свих на запад, така че слънцето да заслепи пълите му с омраза очи.

*Не днес ще се разделя с живота си.*

---

<sup>1</sup> Маховите пера при птиците са дълги и прави и растат на края на крилото. Именно те поддържат птицата по време на полет. – Бел. ред.

## 2

Изправих се рязко в леглото, задъхана и с ръка на сърцето.

Не се съдържах и проверих нощницата си. Нямах червена точица, нито дупки от куршуми. Отпуснах се тежко назад, омекнала от облекчение.

Леле, как мразех този сън. Винаги се повтаряше едно и също: бягам от Училището, по петите ми тичат Заличителите и кучета, аз падам от скалата и изведнъж – *пуф!* – криле, полет, спасение. И всеки път се събуждам с чувството, че съм се разминала на косъм със смъртта.

*Да запомня: да поговоря с подсъзнанието си за по-хубави сънища.*

Въпреки че беше хладно, си наложих да стана от топлото легло. Сложих чисти дрехи – за мое учудване Ръч беше прибрала прането.

Останалите още спяха – разполагах с няколко минути тишина и спокойствие, за да се подготвя за деня.

На път към кухнята надзърнах през прозорците в коридора. Тази гледка ми беше любима – утринното слънце над билото на планината, ясното небе, плътните сенки, фактът, че наоколо няма и помен от други хора.

Намирахме се високо в планината, в безопасност, сами – аз и моето семейство.

Къщата ни имаше формата на полегнало Е. Трите чертички стърчаха на носещи греди над стръмен каньон и когато

## МАКСИМУМ РАЙД: АНГЕЛСКИЯТ ЕКСПЕРИМЕНТ

гледах през прозорците, ми се струваше, че се носим във въздуха. По скалата за „якост“ от едно до десет тази къща беше поне петнайсет.

Място, на което със семейството ми можехме да бъдем себе си. Да се чувстваме свободни. Имам предвид *буквално*, тоест *не затворени в клетки*.

Но това е дълга история. Подробностите – по-късно.

И, разбира се, най-хубавото – никакви възрастни. След като се нанесохме тук, Джеб Бачълдър се грижеше за нас като истински татко. Той ни спаси. Никой от нас нямаше родители, но Джеб беше приел ролята блестящо.

Преди две години изчезна. И аз, и всички останали бяхме сигурни, че е мъртъв, но не обсъдихме това. Вече щяхме да се оправяме сами.

Точно така – никой не ни нарежда как да се държим, какво да ядем, кога да си лягаме. Така де, освен мен. Аз съм най-голямата, затова задачата да следя всичко да бъде наред се пада на мен. Трудна и неблагодарна работа, но все някой трябва да я свърши.

Не ходим на училище, така че се благодарим на Бога за интернет – в противен случай нямаше да знаем *нищичко*. Така не ни се пречат нито учители, нито лекари, нито социални работници. Простата истина е, че ако никой не знае за нас, *ще останем живи*.

Тършувах за нещо за ядене в кухнята, когато някой сънено затътри крака зад мен.

– Добр’утро, Макс.

# 3

– Добро утро, Гази – отвърнах.

Осемгодишният хлапак се тръшна на масата с подпухнали от съня клепачи. Стиснах го за раменете и го целунах по главата. Казваме му „Газопровода“ от бебе. Какво да ви обяснявам... Детето просто има доста своеволна храносмилателна система. Един мъдър съвет: не стойте от подветрената му страна.

Газопровода премигна насреща ми с големи, красиви и доверчиви сини очи.

– Какво има за закуска? – попита и се надигна очаквателно.

Меката му руса коса стърчеше на всички страни. Напомняше пуха на птиче голишарче.

– Ами... Изненада е – отвърнах, защото няхах никаква представа.

– Ще сипя сок – предложи помощта си Газопровода.

Заля ме вълна очарование. Той беше наистина сладко дете, както и сестра му. Двамата с шестгодишната Ейнджъл бяха единствените кръвни роднини между нас, но, така или иначе, всички бяхме едно семейство.

Скоро и високият блед Иги се появи в кухнята. Той се стовари със затворени очи съвършено точно върху изтърбушения ни диван. Слепотата го затрудняваше само в случаите, когато някой от нас преместеше някоя мебел или нещо друго, без да го предупреди.

## МАКСИМУМ РАЙД: АНГЕЛСКИЯТ ЕКСПЕРИМЕНТ

– Здравсти, Иг! Чудесна сутрин! – изчуруликах.

– Изчезни – измърмори той сънено.

– Хубаво – отвърнах. – Пропускаш закуската.

Надникнах в хладилника с наивната надежда, че феите на храната са се отбили през нощта. Изведнъж космите на врата ми настръхнаха. Изправих се рязко и се обърнах.

– Няма ли най-сетне да *престанеш*? – възкликнах.

Зъба винаги се появяваше така – от нищото, подобно на оживяла мрачна сянка. Изгледа ме невъзмутимо. Вече беше облечен и готов за действие, сресал тъмната си и въздълга коса назад. Беше четири месеца по-малък от мен, но вече се извисяваше над главата ми с четири пръста.

– Да престана какво? – попита спокойно. – Да дишам?

Вдигнах вежди.

– Знаеш за какво говоря.

Иги измуча, надигна се и обяви:

– Ще опържа яйца.

Вероятно ако държах повече на женските принципи, щях да се подразня, че едно по-малко с шест месеца *слято* момче готви по-добре от мен самата.

Но не държа на тях. И не се подразних.

Огледах кухнята. Готови бяхме за закуска.

– Зъб, сложи масата. Отивам да събудя Ръч и Ейнджъл.

Двете момичета спяха в най-малката стая. Влязох и заварих единадесетгодишната Ръч да спи увита в завивките си. *Когато устата ѝ е затворена, е неузнаваема* – помислих си иронично. В будно състояние я наричаме Ръч, защото непрекъснато дърдори и ръчка хората около себе си.

– Ехо, миличка, време е да ставаш – казах и леко я побутнах по рамото. – Закуската е в десет.

Ръч премигна и опита да ме фокусира с кафявите си очи.

– К'во? – промърмори.

– Съмна се – отвърнах. – Ставай, нямаш избор.

Ръч изпъшка и се надигна. Макар че технически беше

## ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

будна, тялото ѝ още спеше.

Единият край на стаята беше преграден с тънка завеса – Ейнджъл обичаше малките уютни местенца. Скрито отзад, леглото ѝ напомняше гнездо – пълно с плюшени играчки, с книги и с повечето ѝ дрехи. Дръпнах завесата с усмивка.

– Охо, та ти вече си се облякла – установих и се наведох да я прегърна.

– Здравсти, Макс – поздрави ме Ейнджъл и измъкна рустите си къдрици изпод яката. – Ще ме закопчаеш ли?

– Аха. – Обърнах я и се зах с копчетата.

Не бях споделяла с останалите, но просто обожавах, обожавах, *обожавах* Ейнджъл. Може би защото се бях грижила за нея практически откакто беше бебе. Или защото беше невероятно сладка и обичлива.

– Или пък защото съм ти като дъщеричка – каза Ейнджъл и ме погледна. – Не се тревожи, Макс, няма да казвам на никого. Освен това и аз обичам най-много теб.

Обви шията ми с тънките си ръчички и лепна една малко лигава целувка на бузата ми. Стиснах я здраво в прегръдките си. Ами да... това е другата особеност при Ейнджъл.

Умее да чете мисли.



# 4

– Хайде днес да идем да берем ягоди – каза твърдо Ейнджъл и загреба бъркани яйца с вилицата си. – Вече са узрели.

– Става, Ейнджъл, ще дойда с теб – отвърна Газопровода, даде звучно потвърждение на безславния си прякор и се изхили.

– За Бога, Гази! – обадих се укорително.

– Противо... газ... – задави се Иги, хвана се за гърлото и се престори, че се задушава.

– Аз съм *готов*. – Зъба се изправи пъргаво и отнесе чинията си на мивката.

– Извинете – рече Газопровода механично и продължи да се храни.

– Права си, Ейнджъл – намеси се и Ръч. – Мисля, че *чистият въздух* ще се отрази добре на всички ни. И аз идвам.

– Всички отиваме – казах аз.

Навън беше прекрасно – небето беше ясно и безоблачно и се усещаше първата майска горещина. Взехме кофи и кошници и Ейнджъл ни поведе към огромна ливада с горски ягоди. Хвана ме за ръка и рече доволно:

– Ако ти направиш сладкиш, аз ще направя сладки с ягоди.

– Искам да видя деня, в който Макс ще направи сладкиш – чух гласа на Иги. – Аз ще го направя, Ейнджъл.

Обърнах се към него и възкликнах:

## ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

– Много мило от твоя страна. Вярно, не съм кой знае каква готвачка, но пък винаги мога добре да те подреда. Не го забравяй!

Иги се разсмя и отрече с вдигане на ръце. Ръч едва се съдържаше да не прихне, Зъба се беше ухилил, а Газопрово-да изглеждаше... дяволито.

– *Ти* ли го каза? – попитах Гази.

Той се усмихна и вдигна рамене с едва прикрито задово-лство. Когато беше на три години, осъзнах, че може да имитира почти всеки звук и глас. Бях загубила броя на случаите, в които Иги и Зъба бяха на крачка от сбиването заради нещо, което Гази беше казал с гласа на единия или другия. Могъща дарба, от която той се възползваше с охо-та.

Поредното чудато умение – всеки имаше по някое. Как-вито и да бяха, определено правеха живота ни по-вълну-ваш.

До мен Ейнджъл застина на място и изпищя.

Изгледах я стреснато. В следващия миг от небето по-добно на паяци се спуснаха мъже със странни, подобни на вълчи муцуни лица, с огромни зъби и блестящи кръвясали очи. Заличители! И това не беше сън.

Нямаше време за разсъждения. Джеб ни беше научил да не мислим, а направо да действаме. Хвърлих се срещу един от Заличителите, завъртях се във въздуха и забих мощен ритник в широките му гърди. Шутът му изкара въздуха със силно „Уф!“. Разнесе се ужасна воня като от канал, изложен на горещите слънчеви лъчи.

Последвалите събития бяха като от филм – поредица внушителни кадри, които изглеждаха направо нереални. Нанесох втори удар, след което един от Заличителите ме фрасна с такава сила, че главата ми се отметна настрана, а в устата ми бликна кръв. С крайчеца на окото мярнах, че Зъба се е заел сам с един Заличител. В следващия миг към противника му се присъединиха още двама и той падна под ударите на ноктестите им ръчища.

Иги все още беше прав, но едното му око беше скрито от голяма подутина.

Надмогнах шока и скочих на крака. Видях, че Газопровода се е проснал по лице на земята. Втурнах се към него, но някой ме сграбчи. Двама Заличители извиха ръцете ми зад гърба, а трети застана пред мен с хищно блеснали очи. Лицето му вече се беше преобразило напълно в муцуна. Вдигна ръка, стисна я в юмрук и ми нанесе мощен удар в стомаха. Превих се на две от неописуемата, разкъсваща болка и се строполих на земята.

В полусъзнание чух писъците на Ейнджъл и рева на Ръч.

## ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

*Ставай!* – заповядах си и се опитах да си поема въздух.  
– *Ставай!*

Като чудати деца мутанти сме далеч по-силни от нормалните възрастни хора. Заличителите обаче не са обикновени възрастни, а и имаха числено превъзходство. Бяхме обречени. Надигнах се на четири крака и едва успях да не повърна.

Изправих се със залитане. Очите ми се наляха с кръв – бях готова да убивам. Двама Заличителите държах Ръч за краката и ръцете. Залюлях я и я запратиха във въздуха. Главата ѝ се удари в едно дърво, от гърдите ѝ се изтръгна глух вик от болка, тялото ѝ се преви и падна върху боровите иглички на земята.

С прегракнал вик, заглушен от кръвта в устата ми, се втурнах напред и плеснах с шепи косматите уши на един от Заличителите. Тъпанчетата му се пукнаха, той изпищя и падна на колене.

– Макс! – разнесе се пронизителният и ужасен писък на Ейнджъл.

Обърнах се. Един Заличител беше стиснал ръцете ѝ. Прескочих просналия се в безсъзнание на пътя ми Иги и се затичах към нея. Двама Заличителите скочиха отгоре ми, повалиха ме и единият ме затисна с коляно в гърдите. Замятах се задъхано. Единият звяр ме цапардоса силно през лицето и ноктите му оставиха дълбока диря в бузата ми.

Замаяна, паднах назад, а двамата ме затиснаха на земята. Ужасена видях как трима напъхват Ейнджъл – моето мъниче – в някакъв чувал. Тя плачеше и пишеше. Един от тримата я удари.

Замятах се бясно и се опитах да извикам, но от гърлото ми излезе само дрезгаво, прегракнало хриптене:

– *Пуснете* ме, тъпи, гадни...

Задавих се, а Заличителите отново ме тръшнаха по гръб. Един от тях се надвеси над мен и се ухили зловещо.

## МАКСИМУМ РАЙД: АНГЕЛСКИЯТ ЕКСПЕРИМЕНТ

– *Макс...* – започна той.

Стомахът ми се сви – нима го познавах?

– Радвам се да те видя отново – продължи звярът разговорливо. – Изглеждаш много зле. Предвид, че винаги си се държала все едно си нещо повече от останалите, това ме радва.

– Кой си ти? – изхриптях аз с изстинало сърце.

Усмивката разкри дългите остри зъби на Заличителя.

– Не ме ли позна? Явно съм пораснал.

В този миг го разпознах и се опулих насреща ужасена.

– Ари – прошепнах, а той избухна в див кикот.

Изправи се, тежката му черна обувка се понесе към главата ми, черепът ми отскочи от удара и всичко потъна в мрак.

Последната ми мисъл беше пропита с отчаяние – Ари беше син на Джеб. Бяха го превърнали в Заличител. Беше само на седем години.